

Spring
here we grow

Someone Made It There First

ที่ไหนสักแห่งระหว่างตรงนี้
กับจุดที่ทุกอย่างเป็นไปได้

Toddyinthemood

เรื่องและภาพ

การอ่าน คือการพาตัวเราขึ้นยานแห่งจินตนาการ
ทะยานขึ้นไปยังห้วงอวกาศแห่งความรู้ที่ไม่สิ้นสุด

– Toddyinthemood

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนิยม

“ในขณะที่เรามองหาหนังสือสักเล่ม
ที่จะสามารถตอบคำถามทุกอย่างในชีวิตของเรา
Toddy เลือกที่จะไม่ให้หนังสือเล่มนี้ของเขา
เป็นหนังสือเล่มนั้น แต่เลือกที่จะใช้ภาพและถ้อยคำ
บอกให้คุณไปตามหาเล่มนั้น ซึ่งอาจจะมึ
อาจจะไม่มี หรือคุณอาจกำลังถือมันอยู่”

Na Polycat

นักร้อง

“หากคุณเป็นคนหนึ่งที่เกิดคำถาม
ในระหว่างที่พยายามพาตัวเองไปให้ถึงจุดหมายสักแห่ง
หนังสือเล่มนี้คือเพื่อนที่คุณวางใจและให้น้ำหนักต่อคำถามเหล่านั้น
แต่หากคุณกำลังไปได้ดีบนเส้นทางที่เลือก
หนังสือเล่มนี้คือการยืนยัน คือข้อความที่อยากเห็น
ระหว่างการเดินทาง ว่าคุณทำได้ดีแล้วและกำลังมาถูกทาง”

Munins

นักเขียนและนักวาด

“เราทุกคนล้วนมีถ้อยคำ
ที่หยิบยืมมาประกอบ
การใช้ชีวิตเสมอในทุกช่วงวัย
สำหรับผมหนังสือเล่มนี้ก็เช่นกัน
บรรยากาศ มวลของภาพ
ตัวหนังสือที่ถูกเรียงร้อย
ผมเชื่อว่าภายในหน้าใดหน้าหนึ่ง
ของหนังสือเล่มนี้จะเชื่อมต่อ
กับผู้อ่าน ให้ได้หยิบยืม
ไปเป็นไคต์ไลน์ในชีวิต
และมุ่งหน้าต่อไปอย่างมีความหมาย
มากกว่าที่เคย”

Thireq Pecko
ศิลปินและนักวาด

“ท่ามกลางเรื่องราวมากมาย
นี่คือหนังสือที่วางนิ่งอยู่อย่างถ่อมตน
บนชั้นหนังสือใจของเราทุกคน
เนื้อหาที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้น
กลายเป็นเสียงเรียกที่ย้ำเตือนเรา
ให้หยิบจับ บัดฝุ่นและแง้มเปิดหนังสือเล่มนี้
อีกหลายครั้ง เพื่ออ่านทบทวนหัวใจ
ด้วย ‘สายตา ณ ปัจจุบัน’ ”

“ดวงจันทร์...ดวงเดิมนั้น ยังคงคงดงาม...
สว่างไสว...และไม่เคยจากไป”

ธีรวัลย์ กลีบลำเจียก
ศิลปินและนักวาด

“หนังสือเล่มนี้เหมือนเดินเข้ามาอยู่ข้างกัน
ตบไหล่เบาๆ แล้วบอกว่า ‘ค่อยๆ เดินกันต่อไป’
ผ่านเรื่องราวที่เรียกว่าชีวิตในอีกมิติที่ประนีประนอม
แม้คำบรรยายเรียบง่ายแต่ก็โอบอุ้มความเหน็ดเหนื่อยได้อย่างดี
พร้อมภาพประกอบอันอบอุ่นที่เต็มไปด้วยความรู้สึกและ
มีพื้นที่ให้ได้หยุดพัก”

BYME

ศิลปินและนักวาด

คำนำสำนักพิมพ์

เราทุกคนต่างมีความฝันและเป้าหมายที่อยากจะไปให้ถึง ไม่ว่าฝันนั้นจะยิ่งใหญ่และอยู่ไกลเกินเอื้อมเพียงใด แต่การได้มีความฝัน มีเป้าหมายที่ตั้งใจ ก็เป็นหลักยึดให้เราก้าวเดินต่อไปได้แล้ว หากแต่การจะไปให้ถึงฝันนั้นกลับไม่่ง่ายอย่างที่เราคิด เมื่อวันและเวลาผ่านไป โลกแห่งความเป็นจริงอาจบีบคั้นทำให้ความฝันซึ่งมีสีสันเหล่านั้นค่อยๆ เลือนหายไป

หนังสือเล่มนี้ได้หยิบเรื่องราวการมีความฝันมาเปรียบเทียบกับดวงจันทร์ เพื่อพาทุกคนไปสำรวจทุกบทของชีวิต ตั้งแต่ความฝันที่ยังมองไม่เห็น ความกล้าที่จะเริ่มต้น และการเติบโตอันสมบูรณ์ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันให้เราเป็นเราในทุกวันนี้ สุดท้ายแล้วเราจะค้นพบว่า ความจริงดวงจันทร์ไม่ได้สุกสกาและสวยงามอยู่ตลอดเวลา หากแต่ต้องผ่านการเปลี่ยนแปลงนับไม่ถ้วน

หากเปรียบเทียบความฝันของเราเป็นดังดวงจันทร์ คุณคิดว่า
ความฝันของคุณจะเป็นดวงจันทร์แบบไหน เป็นความฝันที่ได้
แต่ฝัน ไม่เห็นแม้แต่เงา ไม่ว่าจะแหงนหน้ามองสักกี่ครั้งก็มืดมิด
ราวกับเป็นคืนที่ไร้แสงจันทร์ เป็นฝันที่แม้จะไม่ส่องสว่างพอ
ให้คนอื่นเห็น แต่ก็เริ่มมีความหวังให้เราก้าวต่อไปโดยไม่หลงทาง
เป็นฝันที่ตอนนี้คุณเดินมาถึงปลายทางสำเร็จแล้ว ทั้งส่องสว่าง
และมีคนรอบข้างคอยชื่นชม

ไม่ว่าคุณจะมีฝันแบบไหน หนังสือเล่มนี้ขอเป็นพื้นที่
ที่ช่วยเยียวยาหัวใจ เป็นพลังให้คุณก้าวข้ามขีดจำกัดและได้พบ
“ดวงจันทร์” ในแบบของตัวเองนะ

Spring

คำนำผู้เขียน

ในความทรงจำวัยเด็ก ภาพของนักบินอวกาศที่ทะยานออกไปนอกโลกเพื่อพิชิตภารกิจที่เป็นไปไม่ได้นั้น ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกินในสายตาของเด็กน้อยคนหนึ่ง จนเมื่อถูกถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร “นักบินอวกาศ” จึงเป็นคำตอบเดียวที่ตอบออกไปอย่างไม่ลังเล

แต่เมื่อเติบโตขึ้น ความหลงใหลใหม่ก็เริ่มเข้ามาท้าทายการได้ทำความรู้จักกับโลกของการ์ตูนญี่ปุ่น ได้จดจ่ออยู่กับลายเส้นบนหน้ากระดาษ ได้เริ่มขีดเขียนเรื่องราวลงในสมุดเล่มเล็กๆ ให้เพื่อนอ่าน สิ่งเหล่านั้นช่วยหล่อหลอมความมั่นใจจนเกิดเป็นความตั้งใจที่อยากจะเป็นนักเขียนการ์ตูนให้ได้

เมื่อวันเวลาผ่านไป ความไร้เดียงสาเริ่มจางหายไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น เมื่อก้าวเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริง ได้เรียนจบในคณะที่ตั้งใจ ได้ทำงานตรงสายตามที่วาดหวังไว้ ได้พบปะผู้คนและใช้ชีวิตในจังหวัดที่โลกพัดพาไป วันหนึ่งความรู้สึกที่อยากจะทำปากกาขึ้นมาวาดรูปด้วยความสนุกสนานแบบเด็กๆ ก็วนกลับมา สำหรับผม นี่คงเป็นจุดเริ่มต้นของการผจญภัยครั้งใหม่

ความฝันวัยเด็กกลับมาบรรจบกันอีกครั้งในวันนี้ แม้
อาจไม่ได้เป็นนักเขียนการ์ตูนอย่างที่ตั้งใจไว้ แต่การที่ได้บอกเล่า
เรื่องราวของตัวเองก็เหมือนได้เดินทางสู่ห้วงอวกาศอันแสนไกล
เพื่อสำรวจจิตใจและตามหาสิ่งที่ทำหล่นหายไประหว่างทาง

ผมหวังว่าทุกคนจะยังคงเก็บรักษาความเป็นเด็กช่างฝัน
ไว้ในลิ้นชักของความทรงจำเหมือนกัน หยิบออกมาปิดฝุ่น
ลองทำตามหัวใจตัวเองบ้างเมื่อมีโอกาส

หากเป้าหมายคือการเดินทางไปให้ถึงดวงจันทร์ หน้าที่
ของเราก็คงเป็นนักผจญภัย แม้หนทางอาจไม่ง่าย แต่อย่างน้อย
หากได้ลองลงมือทำ ก็คงเหมือนที่เลส บราวน์ เคยกล่าวไว้ว่า
“แม้จะไปไม่ถึงดวงจันทร์ แต่อย่างน้อยเราก็ได้ยืนอยู่ท่ามกลาง
หมู่ดาว” เพราะทำยที่สุดแล้ว...ทุกความพยายามย่อมไม่มีอะไร
สูญเปล่าอย่างแน่นอน

ขอให้เพื่อนร่วมทางทุกคนสนุกกับการพุ่งทะยานไปใน
เส้นทางที่เลือกเองนะครับ

Toddyinthemood

สารบัญ

4 • บทนำ

11 • Part 1 **New Moon**

สิ่งที่ยังมองไม่เห็น

35 • Part 2 **Crescent Moon**

ความกล้าที่จะเริ่มต้น

92 • Part 3 **Full Moon**

การเติบโตอันสมบูรณ์

164 • บทส่งท้าย

166 • เกี่ยวกับผู้เขียน

167 • คำขอบคุณ

แต่...นักวิจัย
ที่กำลังตามหา
ความเป็นไปได้ในตัวเอง

บทนำ

ในคืนที่ชีวิตเต็มไปด้วยคำถามซึ่งไร้คำตอบ
การได้แหย่มองท้องฟ้าอันมืดมิด
บางครั้งก็ทำให้เราค้นพบความหมายบางอย่าง
มนุษย์หลายยุคสมัยต่างเฝ้าฝันถึงดวงจันทร์
ที่ลอยเด่นอยู่บนฟ้า
ส่วนหนึ่งอาจเพราะความงดงาม
อีกเหตุผลหนึ่งอาจเพราะเสน่ห์ที่อยู่ไกลเกินเอื้อมถึง

ระยะห่างซึ่งดูเป็นไปไม่ได้นี่เอง
ทำให้ความพยายามจะไขว่คว้าดวงจันทร์
กลายเป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อยศักยภาพ
และขับเคลื่อนให้เราก้าวข้ามขีดจำกัด
เพราะทุกก้าวที่ผ่านไปอย่างยากลำบาก
คือบทพิสูจน์คุณค่าของการลงมือทำ
เพื่อเปลี่ยนภาพฝันอันแสนไกล
ให้กลายเป็นความจริงให้ได้ในสักวัน

ถ้าอย่างนั้นการมีเป้าหมายเป็นเรื่องดีใช่ไหม
เป็นคำถามที่เราต่างต้องการคำตอบให้ได้ในแบบของตัวเอง
ตอนนี้พวกเราเหมือนผืนผ้าใบสีขาว
ที่รอให้สีสันของชีวิตเข้ามาแต่งแต้ม

บางคนอยากมีพลังวิเศษในการรักษาคนรักให้หายดี
บางคนอยากมีรักแรก รักเดียว และรักนิรันดร์
บางคนอยากมีอิสระได้เป็นตัวเอง
บางคนอยากสำเร็จในหน้าที่การงาน
บางคนอาจขอแค่บ้านหลังเล็กที่มีพื้นที่อันเงียบสงบ
บางคนอาจไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย
ขอเพียงแค่ได้นอนหลับสนิทในทุกๆ คืนก็พอแล้ว

แต่ไม่ว่าเป้าหมายหรือความต้องการนั้น
จะเล็กหรือใหญ่ ต่างก็มีคุณค่าต่อตัวเราทั้งนั้น
ในวันที่เป้าหมายต่างเข้ามากำหนดทิศทางชีวิต
บางคนอาจไล่ตามได้ทัน

ทว่าบางคนแม้จะพยายามแค่ไหน
กลับย่นระยะเข้าใกล้เป้าหมายนั้นไม่ได้ง่าย ๆ

ไม่ใช่ทุกคนที่จะทำตามเป้าหมายที่วางไว้ได้
หลายคนผิดหวัง หลายคนละทิ้งมันไปแล้ว
เพราะการเติบโตเป็นผู้ใหญ่มักจะบีบบังคับเรา
ให้ต้องมองโลกด้วยสายตาของความเป็นจริงมากขึ้น
เป้าหมายที่เคยมีสีสันจึงค่อย ๆ จืดจางไปตามกาลเวลา

บางคนพอถึงจุดหนึ่ง
อาจจะลืมหุ้มมุ่งหมายในชีวิตไปแล้วจริง ๆ
หรืออาจแกล้งทำเป็นลืม
เพื่อลดความเจ็บปวดจากความทรงจำในอดีต
เพราะการแบกเป้าหมายที่เป็นจริงไม่ได้มัน
หนักอึ้งเกินกว่าจะรับไหว
สุดท้ายจึงตัดสินใจเลือกทิ้งไว้ข้างหลัง
เพียงเพื่อจะก้าวเดินต่อไปในเส้นทางที่ไม่หิวหว่า
แต่ก็ปลอดภัยมากกว่า

แต่หากเรามุ่งมันเพื่อจะพิชิตเป้าหมายให้ได้
แม้ผลลัพธ์อาจออกมาน่าผิดหวัง
แต่อย่างน้อยสักวันหนึ่ง หากลองย้อนมองกลับไป
เราจะพบว่าความพยายามนั้นไม่เคยสูญเปล่า
ความภาคภูมิใจที่ซ่อนอยู่ในความเสียใจ
ผลลัพธ์ไม่ว่าจะดีหรือร้าย
แต่อย่างน้อยเราก็ได้ลงมือพยายามไขว่คว้า
และวิ่งตามฝันอย่างเต็มที่แล้ว

เพราะสิ่งที่น่าเสียดายที่สุดในชีวิต
อาจไม่ใช่การทำแล้วล้มเหลว
แต่คือการที่ไม่ได้เริ่มต้นลงมือทำในวันที่ยังมีโอกาส

เพราะฉะนั้นคำถามที่ว่า
การมีเป้าหมายและพยายามไขว่คว้าเป็นเรื่องดีใช่ไหม
จึงไม่มีคำตอบที่ตายตัวสำหรับทุกคน
แต่การที่ได้มีอดเขาให้ป็น มีดวงจันทร์ให้มอง

น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณของเรา
ให้ยังมีความหมาย

เพราะไม่ว่าผลลัพธ์สุดท้ายจะเป็นอย่างไร
จะไปถึงเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่
ขอจงแหงนหน้าจ้องมองไปที่ดวงจันทร์
และมุ่งมั่นเพื่อจะไปถึงอย่างเต็มที่กันเถอะ

PART. 1

New Moon

แม้จะมองไม่เห็น
แต่ไม่ได้หมายความว่า
ไม่มีอยู่จริง

เคล็ดลับของนักป็นเขาที่พิชิตยอดเขาได้นั้นแสนเรียบง่าย
หนึ่ง เลือกฎเขาที่อยากป็น
สอง ลงมือป็น

เราต่างมีกฎเขาที่ตัวเองอยากพิชิตด้วยกันทั้งนั้น
อย่าให้จำนวนยอดเขามาเป็นตัวกำหนดคุณค่าของชีวิต
เพราะความสำเร็จบางครั้งไม่ได้วัดกันที่จำนวน
แม้ช่วงแรกจะเต็มไปด้วยอุปสรรคและความไม่แน่นอน
แต่ไม่ว่าทางจะชัน หรือลมข้างบนจะเห็บหนาวเพียงใด
ขอเพียงแค่เราไม่หยุดเดิน
แล้วสักวันหนึ่งเราจะได้พบแสงสว่างที่รออยู่บนยอดเขา

บางครั้งการรีบร้อนไปให้ถึงปลายทางเร็ว ๆ
อาจทำให้รู้สึกเหนื่อย
แต่การได้มีเป้าหมาย
และได้ทำในสิ่งที่หัวใจเรียกร้อง
กลับเป็นตัวช่วยจุดเราให้เข้มแข็งและยืนยันได้ว่า
แม้จะเหนื่อยยากแค่ไหน
แต่ตอนนี้เรากำลังเดินทางไปสู่จุดหมาย
ที่ตัวเราเป็นคนเลือกเอง

"จงก้าวไปข้างหน้าด้วยความภูมิใจ
เพราะอย่างน้อยในวันที่หันกลับมา
เราจะได้ไม่รู้สึกลึกติดค้างอะไรอีกเลย"

เมื่อเราโตและมองโลกความเป็นจริง
ด้วยสายตาของผู้ใหญ่มากขึ้น
อาจทำให้เราเผลอลืมสายตาของตัวเองในวัยเยาว์
ที่เคยมองโลกแต่งแต้มไปด้วยสีสัน
กลับกลายเป็นมองทุกอย่างดูหม่นหมอง
ชีวิตที่เต็มไปด้วยความเป็นไปได้กลับลดลง
เพราะฉะนั้นอย่างน้อยขอให้คุณเก็บสักส่วนหนึ่ง
ให้ยังเหลือความเป็นเด็กน้อยคนนั้นเอาไว้เถอะนะ

เพราะในวันที่โลกความจริงทำให้เราอ่อนล้า
อย่างน้อยการมีความทรงจำของเด็กน้อยคนนั้น
เป็นแสงสว่างช่วยประคับประคองชีวิต
เพื่อในวันที่โชคชะตาทำร้ายยากๆ ผ่านเข้ามา
ภาพของเด็กคนนั้นที่เคยมองโลกสดใส
จะช่วยยืนยันว่าเรายังมีความหวัง
และกลับมายิ้มได้อีกครั้ง

ในวันที่ความมั่นใจเริ่มลดน้อยลง
แม้จะมีแรงส่งจากคนรอบตัวเป็นพลัง
ช่วยให้เราก้าวต่อไป
ทว่าความกังวลที่เกิดขึ้นกลับทำให้เรา
ตั้งคำถามว่าจะหยุดอยู่ตรงนี้
ปล่อยให้ตัวเองหลุดเข้าไปในวงโคจรที่ไร้ทางออก
หรือจะลองเสี่ยงเร่งเครื่องสุดกำลัง
แล้วทะยานพุ่งออกไปจากตรงนี้ดี

ถ้าอยู่ตรงนี้แล้วต้องทนอยู่กับความรู้สึก
และความทรงจำที่แตกสลาย
บางครั้งการตัดสินใจเสี่ยงที่จะออกไป
อาจเป็นทางเลือกที่จำเป็นสำหรับการวิ่งทางไกล
เพื่อไปสู่เป้าหมายและพิสูจน์ขีดจำกัดความสามารถของเรา

“ไม่จำเป็นต้องวิ่ง
ด้วยความเร็วตลอดเวลาหรอก
วันไหนที่เหนื่อยล้าจนก้าวขาไม่ออก
ลองเดินให้ช้าลงหรือหยุดพักเพื่อฟังเสียง
จังหวะหัวใจตัวเองดูนะ”

จงจำไว้ว่าการหยุดพัก
ไม่ใช่เครื่องหมายของการยอมแพ้
แต่คือการอ้อมแรงไว้
เมื่อถึงเวลาลุกขึ้นใหม่
จะวิ่งไปได้ไกลและมั่นคงกว่าเดิม

รักษากำลังกายและกำลังใจไว้เสมอนะ
ถ้าเราตัดสินใจจะไปข้างหน้าแล้ว
อย่าปล่อยให้ความลังเลในอดีต
มาฉุดรั้งการก้าวต่อไป

เมื่อตัดสินใจแล้ว
จงสนุกไปกับทุกหยาดเหงื่อ
และลมหายใจเออะ
เพราะนั่นคือหลักฐานสำคัญว่า
เรากำลังใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย
เพื่อไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างแท้จริง

ความแตกต่างระหว่างคำว่า “ยังไงก็ทำไม่ได้”
กับ “ทำยังไงถึงจะทำได้”
เป็นเพียงการสลับตำแหน่งถ้อยคำ
ที่อาจเปลี่ยนมุมมองชีวิตของเราไปตลอดกาล

เพราะเมื่อเราตัดสินใจเลิกหาข้ออ้าง
และเริ่มออกเดินทางตามทางที่เราเลือก
ร่างกายก็จะปลดล็อกพลังแฝง
เพื่อพาเราก้าวข้ามขีดจำกัดไปสู่เป้าหมาย

ความอดทนและวินัยคือพลังสำคัญ
ที่จะเปลี่ยนเป้าหมายที่เป็นเพียงฝันให้กลายเป็นความจริง
เมื่อใดที่เราปฏิเสธการยอมแพ้ เมื่อนั้นร่างกายเรา
ก็พร้อมพร้อมที่จะก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างไร้ข้อกังขา

ความคาดหวังที่พอดี

ไม่เล็กลงดูไร้ความหมาย และไม่ใหญ่เกินกว่าจะเอื้อมถึง
เป็นเป้าหมายที่ต้องอาศัยความอดทน
และความพยายามเพื่อจะไปให้ถึง

ในวันที่เราก้าวไปจนถึงจุดหมาย

และถึงเวลาที่ต้องรักษาสิ่งนั้นให้คงอยู่ต่อไป

บางครั้งอาจถึงจังหวะที่เราควรส่งไม้ต่อ

ให้ใครบางคนได้เข้ามาช่วยสานต่อในแบบที่เขาเป็น

เราทำหน้าที่ตั้งต้นสิ่งเหล่านั้นได้ดีที่สุดแล้ว

ในก้าวต่อจากนี้ อาจถึงเวลาที่ต้องเปิดใจ

ปล่อยให้ความคาดหวังนี้ได้เติบโตผ่านมุมมองใหม่ ๆ

ให้ทุกอย่างเติบโตไปตามจังหวะที่ควรจะเป็น

โดยที่เราทำหน้าที่เป็นเพียงผู้คอยเฝ้ามอง

และเป็นกำลังใจให้อยู่ข้าง ๆ ก็พอ

